

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

**טעם מנהגינו שפיוט 'אחות קטנה'
אומרים רק לפנות ערב יו"ט ראשון
בלבד**

תשובת מהר"ש יצחק הלוי זצ"ל
בשורת דברי חכמים סי' צ"א
הנדון אם אומרים אחות קטנה בליל יו"ט שני
של ראש השנה.

עברתי על השאלה ותשובתו עליה תשובה
המאירה את העינים בראיות נכוחות וברורות
המבוארים שם. והנני להוסיף ולומר: זה הוא
בהתאם למנהגינו כאן ובחז"ל שאין אומרים
אותה כי אם לפנות ערב של יו"ט ראשון של
ראש השנה ולא בליל יו"ט שני. ודבר פשוט
הוא כי אחרי שאמרנו בסיומה 'תחל שנה
וברכותיה' אין אפשר לחזור ולומר בליל יו"ט
שני תכלה שנה וקללותיה?

ועוד אחרי שקבלנו עלינו קדושת היום
באמירת מזמור למנצח על הגתית... וגם
בקדוש היום שהוא תחלת השנה הבאה, אי
אפשר עוד לחזור ולזכור שנה שעברה ונאמר
תכלה שנה וכו'. וכן מצאתי דבר זה מפורש
בס' עץ חיים למהרי"ץ ז"ל פי' על התכלאל
(ח"ב עמ' נ"ח) ד"ה ובהתקדש וז"ל: דתחלה
יש לנו להתפלל על אחרית שנה שעברה
בטרם נקבל קדושת היום שהיא תחלת השנה
הבאה באמירת המזמור של קדושת היום וכו',
עי"ש.

לכן מכיון שתחלת השנה ומנין החדש הוא
מיו"ט ראשון, נראה ברור שאין לחזור בליל
יו"ט שני ולומר תכלה שנה... אחרי שכבר
אנחנו עומדים בתחלת השנה החדשה. ועל
הנהגים לומר אחות קטנה בליל יו"ט, לבטל
מנהגם זה, יען כי אין להם על מה לסמוך,
ולנהוג כמנהג המקובל אצל הכל.

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

שלוש ערים תבדיל לך וגו' תכין לך הדרך וגו' (דברים יט. ב-ג)
פרש"י: מקלט מקלט היה כתוב על פרשת דרכים, ע"כ.

התורה מבינה לנפש האדם, הן לנפש ההורג והן לנפש גואל הדם. אדם הוא אדם ואין הכל
בשליטתו, ואף יכול ח"ו להגיע למצב שיהרוג אדם אחר בלא משים כי זהו תיקונו (כמובא בספרים
ואכמ"ל), ועל כן נותנת לו התורה פתח הצלה עיר מקלט. ר"ל, אינו מוגן מיידית, אלא עליו לרוץ
לעיר מקלט ובוה מציל נפשו. ויותר מזה, דרשו חז"ל על פס' 'והצילו העדה' (במדבר לה. כה) שעל
הבי"ד לחפש להורג פתח הצלה כמה שיותר ולא לחייבו בדין. מאידך מבינה היא לנפש גואל
הדם, שהינו בכאב וכעס גדול, ואם לא ניתן לו פתח היתר, יעשה מעשהו באיסור. וכאשר יש לו
פתח היתר מסוים, דמו שוקט שממתין לפתח ההיתר שיצא הרוצח מעיר מקלטו.

וכן עוד בדברים רבים נמצא שהתורה יורדת לסוף דעתו של אדם, וזאת מפני שהאדם אינו מלאך,
וכבר אמרו חכמינו לא ניתנה תורה למלאכי השרת. ואם בדבריו של מלך מלכי המלכים עסקינו,
ובדיני נפשות עסקינו, ובאנשים גדולים בעלי דעה והשכל עסקינו. על אחת כמה וכמה כאשר אנו
רוצים לחנך טפנו, שמחובתנו להבין ולירד לסוף דעתם, לחשוב ולהרגיש מה עובר עליהם בעת
שקרה עמהם דבר מה. וכן להתבונן מה יהיו ההשלכות ממה שנאמר להם ומהצדדים אשר ננקוט
עמדם.

ובפרט יש לתת שימת לב לזה בעת מריבה בין שנים, שאז דמו של הנפגע ברתחה, ואף הפוגע
מסתמא נפגע עוד קודם לכן, שלכן עשה את אשר עשה. ועל כן בכדי להשקט את הרוחות,
ושדברינו יהיו נשמעים ויכנסו בלבבות, ראשית עלינו להרגיש את הנפשות הפועלות. ר"ל, ילד
שבטבעו הינו קצר רוח, או שהוא פגיע מאוד, ניכנס להרגשותיו וטבעיו ונשתתף עמו בתחושותיו,
וממילא אנו נדע להתייחס בהתאם ואף הוא ירגיש שאנו מבינים אותו. כמובן שאין ר"ל, שצריך
להצדיק אותו במעשיו, אך נאמר לו, שאנו מבינים אותו שהוא פעל מתוך כאב, אך יש דרכים
אחרות הטובות מדרך זו, שהרי לא הרויח בה מאומה כי אם עבירה גדולה ורבתה השנאה ולא
נפתרה הבעיה.

ואין ר"ל שילד שמכה אותו חברו יעבוד באין מעש ולא יחזיר כלל למי שפוגע בו, ויהיה שק
חבטות. אלא ר"ל, שלא יפתח את המריבה ויפנה למי שעליו לפנות. וכבר מובא בספר 'אוצרות
של חינוך' ח"א עמ' תשס"ח משם הגאון רבי שלמה זלמן אורבך זצ"ל, שילד שחבר מריבין לו,
ירביץ בחזרה רק כדי להתגונן וימנע קבלת מכות נוספות אבל לא שירביץ חזרה בחברו בשביל
להתנקם בו, ע"כ.

מורגלא בפי אינשי למימר, 'אחים מסתדרים'. ר"ל, אל תתערב ביניהם אם הם רבים כי בסוף הם
מסתדרים. אכן דבר זה הנו נכון בכללותו, אך יש פעמים שהדבר נובע מקנאת איש באחיו, ואם
לא יתערבו ההורים אחריתא שנאה פנימית עמוקה שלעולם לא תתאחה. וכמו"כ במסוד החינוכי
יש פעמים שהאח הגדול מרגיש שהוא המהפך של אחיו הקטן ממנו, הן מפני שרוצה להראות
לכולם שהוא אחיו הגדול כדי לחזק מעמד עצמו ותחושתו האישית, והן מפני שמתבייש
בהתנהגות אחיו, והן מכל סיבה אחרת. על כל פנים מחובת המחנכים להתערב, ולא לומר אחים
מסתדרים. כי דבר זה גורם לתסכול לאח הקטן, ולהורדת הבטחון העצמי שלו, ומהווה פגיעה
להתפתחותו הבריאה של הילד, ונוקיה רבים ואין צורך להכביר במילים בדברים כואבים ויודעים.

והתערבותם של המחנכים, היא בהעברת מסר לאח הגדול, שאחיו די גדול לדאוג לעצמו, ואם צריך עזרה יפנה הוא בעצמו למחנכיו ומחנכיו הם בלבד
הממונים עליו במסוד. נוסף לזאת יש לשוחח על זאת עם ההורים, משום שפעמים הבטחון של האח הגדול לחנך אחיו נובעת מבקשת ההורים מהאח הגדול
להשיג או לשמור על אחיו הקטן, והאח הגדול מפרש דבריהם למקומות לא נכונים. ותפילתינו לחי העולמים שלא ניכשל ולא יכשלו אחרים בדברינו, אמן.

יתגבר מפי עליון, האיש אשר הוא נקרא ראשון, לסדר את המיווג מפני החום הגדול בדור האחרון, והוא

בשמחה בא מידי פעם בפעם, ה"ה רועי מדמון יצ"ו. יהא רעוא שיזכה שכל בניו ישיבו בגמ"ד ראשונה, ויהיו
מגדולי הדור הבא, בגריאות איתנה ונהורא מעליא, מתוך אריכות יומיא ושניא, אכ"ר

מחידושי רבותינו

שופטים ושוטרים (דברים טז, יח)

זה שאמר הכתוב מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל לא עשה כן לכל גוי ומשפטים כל ידעום הללויה, הכתוב מדבר כנגד התורה בכללה שלא ניתנה אלא לישראל בלבד, וכן הוא אומר מורשה קהילת יעקב, והכוונה בזה שאם נראה דת מדתי הגוים ומנהגותיהם לא נאמין בו שהוא מן השמים כיוצא בתורתנו שאינו אלא מזויף ולא ימצא זה הזיוף אלא ביד הנוצרים והישמעאלים שרצו לדמות דמיון כוזב וערכו דעתם לדעת עלינה ולא יכלו שזה מן הנמנע שיהיה יציר חומר עומד כנגד יחידו של עולם.

והמשל בזה למלך שתיקן לעצמו מטבע מפותח פיתוח נאה, וצייר בו ציורים באופן שלא יוכל אחר לזייפו, ובא הדיוט אחד ועשה כיוצא בו ולא הקיף בכל דקדוקו המצוייר בהם וחישב שכבר השלים חפצו לחסרון דעת, הסכל כשיראה אותי יאמר באמת זה מטבע המלך, אבל השלחני היודע בכל עניני המטבע של מלך, בתחלת ראייתו ידע שהוא מזויף, כך אלו הדעות המזוייפות כשיראה האדם ההמוני מעשיהם ודיניהם וכתביהם, יאמר ודאי שאילו אלהיות, והשגייה המזוייפת העצומה כשיראה הצלחותיהם וצחות לשונם המבהילים בהם לרואים אזי יאמינו, אבל החכם שכבר חקר ודרש בתורת משה לא יטעה כלל לא מצד הצלחותיהם ולא מצד צחות לשונם והגינם הדא הוא דכתיב מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל. וצריך לידע מפני מה חזר המשוור ואמר לא עשה כן לכל גוי, והלא נאמר חוקיו ומשפטיו לישראל, אלא כוונתו ע"ה, שאם תאמר העדות והחוקים אמת הוא להן לאומות כיוצא הבן אבל המשפטים כבר אני רואה משפטים על ידי שופטים מכין וחובשין ומצילין עשוק וגזול מפני העומדים עליהם אמר המשוור אין זה מסכים לאמת אלא ומשפטים כל ידעום שאינם יכולין לתקן תיקון אלה, תשלום כפל ארבעה וחמישה כדיני התורה הקדושה שחילקה הכל כתקנו הגנב כפי מה שהוא, ומלך כפי מה שהוא על ידי השופטים החכמים המקובלים איש מפי איש משה רבינו עליו השלום, מנין, ממה שקרינו בענין שופטים ושוטרים תתן לך בכל שערך.

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

וראיתי להוכיח כאן תועלת גדולה למעיינים במה שחיבר הרמב"ם ז"ל בחיבורו הגדול בסמיכת ספריו אחד לחבירו עד שחתם בספר שופטים. והסמיכות לא מצאנוה הולכת אחר המשנה שכבר הוא עליו השלום נתן טעם לסמיכתה בהקדמת זרעים אלא מתחלפת פנים ואחור והוא ע"ה לא כתב טעם לסמיכת ספריו ולא נמצא לשום אדם עד עתה והוא לא עשה אלא מתוקן בתכלית התיקון, כי חכם שכמותו שדקדק על סמיכות הפרשיות רצה לומר מסכתות המשנה וסדריה לא יעשה דבר לעצמו אלא בכוונה ודאית. וכבר דחקתי ונכנסתי לפניו ממחיצתי ופירשתי כוונתו עליו השלום כפי העולה על ליבי כאשר תראה ואולי הייתה כן כוונת הרב ז"ל.

מה שהתחיל הרב בספר המדע, ללמדך מי הוא החייב בדיני התורה, הוא האדם שיש בו דעת וכבר ידעת שחכמינו זכרונם לברכה פוטרין את השוטה מכל דיני התורה ברוב המקומות והוא חשוב כבהמה וכן הוא אומר 'גם בלא דעת נפש לא טוב', ורצה לומר הרב שאלו הדינים שאני מתחיל לסדר אינן ראויין אלא לבעלי המדע בה"א הידיעה מצורף לזה שיתחיל האדם השלם לידע מי הוא הממציא הכל והנותן התורה וכיצד ניתנה ועל ידי מי ניתנה ושהדת הזאת אלהית לא נימוסית כשאר הדתות ח"ו והספר הזה מקיף בכל מה שנוכר לכך התחיל בו הרמב"ם זכרונם לברכה.

וסמך לזה ספר אהבה במורא על יחוד השם, ואהבה בגיטמריא עולה אחד והייחוד הזה קשה לציירו אם לא לבעל המדע שידע תכונת הייחוד בין לפי דעת הפילוסופים בין לפי דעת חכמי הקבלה חקירת הייחוד והשגתו מסוכנת עד מאוד ולא ימצא זה הענין השלם אלא ליחידים בעלי שכל ומדע, ונקרא ספר אהבה על שם ואהבת את ה' אלוהיך ומתוך אהבה לשם, יקיים כל הנוכר בו מי שהוא בעל מדע לכך היו סמוכין.

וסמך לזה ספר זמנים להודיעך שצריך כל השוטה ממלאכה בשבת או בימים טובים שיקבל עליו באהבה, לא שיהיה שומם ודאוג לכך תיקנו אנשי כנסת הגדולה בקידוש היום באהבה זכר ליציאת מצרים, וגם כן המתענה מאותן התעניות הנזכרות צריך שיהיה מתענה בקבלת אהבה כלל הדברים כלל מה שנוכר באותו הספר משבת ופסח ושופר וסוכה ולולב, וזולתם, לא יספיק לעושה אותן בגופו אם לא בקבלת אהבה והוא הדין לכל המצות לכך היו סמוכין.

וסמך לזה ספר נשים לרמוז לך ענין מחוייב עלינו לעשותו ורצה לומר שאף על פי שהנשים הנישאות מותרות לבעליהן אינן מותרות אלא בזמנים ידועים אחר טהרה מנדה וזיבות ולידה וכיוצא הבן הנה האשה אינה ראויה לבעלה אלא בזמנים ידועים על כל פנים ומפני זה נסמכו.

וסמך לזה ספר קדושה להודיעך שאין קדושה נודעת לישראל אלא בנשים והפורש מהן בטומאתן נקרא קדוש, והוא הדין למאכלות האסורות, שהפורש מהן נקרא קדוש לכך נסמכו.

וסמך לזה ספר הפלאה להודיעך שאין אדם בא לידי נדר בין נזירות בין בזולתה אלא אם נכנסה בו רוח הקדושה והנזיר גם כן נקרא קדוש לכך נסמכו. וסמך לזה ספר זרעים מפני שיש ביניהן דמיון מהנזיר מקצת דברים אסורין עליו כך לישראל אסור עליהן התרומות והמעשרות ולקט ושכחה ופאה והמתנות והשמטה והיובל לכך נסמכו.

וסמך לזה ספר עבודה מפני שהעבודה במיני המיני הזרעים המנחות סולת ומנחת העומר מן השעורים ושתי הלחם ולחם הפנים ומנחת שוטה לכך נסמכו. וסמך לזה ספר טהרה ידוע הוא שאין טהרה לענין מקדש וקדשיו במקצת הטמאים אלא בקרבנות כגון זב וזבה, יולדת, ומצורע ואפר פרה לטמא מת והוא מכלל הקרבנות לכך נסמכו. וסמך לזה ספר נזקים כבר ארז"ל מן באעי למהוי חסידי יזהר במילי דנזקים, ואית דאמרי במילי דאבות, ואין חסידות אלא מידי טהרה לפי שהטהרה מביאה לידי חסידות לכך נסמכו.

וסמך לזה ספר קנין ללמדך שכשם שאסור להזיק לחבירו בגופו או בממונו כך אסור לרמותו ומקח וממכר ואסור לו לשנות בדיבורו ואם שינה מקבל מי שפרע ונמצא מזיק עצמו ושאר הספר יש בו דוגמא להזהר מדברים המביאים לידי נזק כגון שכנים ושלוחים ושותפין ועבדים נטלו תשעה חלקים מן הנזקים ואחר לכל העולם כולו, שאם הזיק רבו חייב לשלם ואם הזיק בשן ועין יצא לחירות ונמצא מזיק בעליו מכל צד לכך נסמכו.

וסמך לזה ספר משפטים לפי שיש בשטרות ובשאלה ובהלוואה מין ממיני הקנין שהמכירה לעולם ואילו לזמן קצוב והיורשה קנין שמים היא לכך נסמכו וחתם זה החיבור בספר שופטים שא"ל לדינים שייחבתו אלא בשופטים והם היודעים דברים שכבר קדמו אסור ומותר וטמא וטהור וחייב ופטור ומשלם ואינו משלם ונשבע ופטור מלישבע אלה הם ראויים למנותם על ישראל, מנין, מה שקרינו בענין שופטים ושוטרים תתן לך בכל שערך, וכמי שהייתה הפרשה הזאת בסוף בתורה כך הרב איתר זה הספר להודיעך שצריך הדין הקדמות מרובות בחכמתו ומדותיו שיהיה שלם בתכלית השלימות כמו שאמר יתרו ואתה תחזה מכל העם, כלל בזה הספר החוכמה ודרך ארץ ואנשים שהולכים באלו הדרכים הם המרבים שלום בעולם שנאמר וכל בניך לימודי ה' ורב שלום בניך, עד כאן.

לזש"ק

תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לעילוי נשמת

מרת חביבה בת רחמה
אוחנינה ע"ה תנצב"ה

לעילוי נשמת

מוהר"ר חיים בן שלמה עדני זצוק"ל
מרא דאתרא דאליכין, תנצב"ה

מהליכות אבותינו

מכלכלים עצמם בתבונה

מעולם לא פסקה ישיבה אצל אבותינו נע"ג, אך כידוע שרוב רובם היו עמלים לפרנסתם, א"כ תורה מה תהא עליה? על כן תיקנו אבותינו הראשונים תקנה. וכך כתב הרב שלום קרח בחיבורו 'מדרש אשרי' דרוש צ"ז:

'כי אם בתורת ה' חפצו' (תלים א. ב מדרש שו"ט) מדבר בישראל, שכל חפצן של ישראל לעסוק בתורה יומם ולילה, אמרו ישראל לפני הקב"ה, רבש"ע רצונו לעסוק בתורתך יומם ולילה אבל אין לנו פנאי בגלות שהרי אין לנו שדות וכרמים להתפרנס מהן, ולא עבדים ושפחות לעשות מלאכתנו ונהיה פנויים, א"ל הקב"ה כל מה שאתם לומדים בגלות מתוך הדוחק אפי' מעט מעלה אני עליכם כאילו עשיתם הרבה.

ארז"ל אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין את לבו לשמים (ברכות ה:). ומזה תבין כמה טובה ומעולה תקנה שתיקנו לנו הראשונים ללמוד מעט בשחרית ומעט בלילה מדי יום אחר התפלה, לפי שרוב העם טרודים אחר טרפם ומזונותיהם ואינם יכולים לקבוע עתים בשאר היום, וכן איתא במד' (תלים א) בר קפרא אמר כל מי שהוא קורא שני פרקים שחרית וערבית קיים ובתורתו יהגה יומם ולילה, ע"כ.

והלואי ויזכה האדם לעשות מעט ממעשה אבותינו, לקבוע תחילת יומו בתורה הקדושה, כי היא חיינו ואורך ימינו, והכל הולך אחר ההתחלה.

ומאחר שסדרתי ספרי הרב וסמיכותיהן על הסדר עוד יש לי בהן דברים למפרע להעיר לב המעיין והאוהב הגיית התורה כעניין שנאמר באהבתה רשנה תמיד, והוא שהשופטים אינן הגונים אלא בידיעת משפטים ומן המשפטים יוצאין לאמת בקנין חבר לישא וליתן עמו ושניים שעוסקין בתורה שכניה עמה ואין קנין תורה אלא בנוקים או בתחילת לימוד או שיבת רגליו מעיר לעיר ויפשוט מעליו תענוגי העולם הזה על דרך מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה פת במלח תאכל, ולא די לו באלו הנזקים אלא שצריך טהרת הגוף והנפש ימיד כל מה שלומד אינו שוכח, ואי אפשר לטהרה אלא בקרבנות וקרבנות העולם הזה הם התענוגות ואין התענית שלימה אלא בעבודה שהיא התפלה ואין עבודה שלימה אלא בזרע לאכול על דרך מה שאמרו רבותינו ז"ל אם אין קמח אין תורה, דבר אחר ואין עבודה שלימה אלא בזרע כשר רצה לומר מאשה כשרה הראוי להזרע ממנה ואי אפשר לעשות זה האדם לעצמו אלא על ידי פלא ולא שיומינו לו מן השמים פרנסתו בנחת ולא בצער ואשה הגונה שאין הפלאה ונס אלא לבעלי קדושה בהתחלה ואין קדושה נודעת אלא בנשים רצה לומר שיהיה האדם עוצם עיניו מראות ברע נקרא קדוש ואף על פי שהוא בזה המנהג אין קדושתו יתירה אלא בזמנים כגון שבתות וימים טובים, ואם תאמר מאחר שהם ימים מקודשים צריך לפרוש בהן מן הנשים, אדרבה שעונת תלמידי חכמים מלילי שבת ללילי שבת והוא מכלל העונג וקראת לשבת עונג, נמצאו הנשים אינן ראויין אלא בזמנים, וצריך אותו עונג להיות באהבה לא מתוך מריבה ולא מתוך שכרות וכיוצא בהן, כל אלו הדברים קל עשייתן אצל בעלי המדע וכך אמרו רבותי ז"ל דעת קנית מה חסרת וכן הוא אומר ובדעת חדרים ימלאו כל הון יקר ונעים, הנה לפניך דברי הרב כפי העולה על ליבו בוא ואכול מטוב חלבו אשר העמיד סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה בנינו והנה מלאכי אלוהים עולים ויורדים בו.

ונראה לי אני החושק בזה הספר במה שסידר הרמב"ם זכרונם לברכה י"ד ספרים ונתן בהם סימן ליודעי חן במדע אהבתך, לזמנים ובנשים, קדושתך פליאה, זרעים מעבודת קרבנותיך, תטהר מנזקים בקניה, י"ב רמותים לך והנה במשפטים ושופטים י"ד מלאה, מה שסידר הרמב"ם בדרך זו תדע שהאדם הזה מתחילת ברייתו לא ניתנה לו דעה לידע טוב ורע ומה שיקרה אותו ומן המקרים אלא על ידי רוב ימינו ושנותיו יבין וידע במדעו כוח פעולתו ויבוא לידי מעשה ומצוות והוא לך ראייה מאברהם אבינו ע"ה שלא השיג אמתת הבורא אלא בן מ"ה שנה, והאדם משולד הוא חסר בדעה אינו מכיר בין ימינו עד שיגדל וילמד. לכן לימד אותנו הרמב"ם זכרונם לברכה בתחילת ספריו שכוין שניתנה באדם דעה נכונה הוא בא לכלל אהבת השם יתברך ועושה המצוות שמחוייב בהם בזמנים ידועים ושומר שבת וימים טובים ואחר כך נושא אשה ומקדש עצמו מכל ההוררים רעים המביאים לידי חטא, ומפריש עצמו מאיסורי זרעים כגון בלאים ונטע רבעי וגול הנאכל ועובד השם מיראה ומאהבה והקדוש ברוך הוא מעלה עליו כאלו הקריב קרבנותיו בטהרה, בתורת נזקים כדי שלא יכשל באחת מהן, וקונה לעצמו קנין ברור בתיקון אמתיות כדי שלא יבא לידי דין עם חבירו וילכו אצל השופט לדון ולכך נתן הרב בספריו על ענין זה דרך לימוד בסוף, קראו יד חזקה, ר"ל כשתעשה דברך ודרכך על דרך זו במצוות הבורא יתברך ויתעלה הוא ישלם חפצך ותהיה ידך חזקה, רצה לומר כשתעשה דברך ודרכך על דרך זו במצוות הבורא יתברך ויתעלה מי יוכל לנתקה. השם ברוך הוא יעשה חסדו ולא תעלה קנאתי על לב אדם ולא קנאת אדם תעלה על לבינו אמן נצח סלה ועד.

(יצדה לדרך' למורה"י צאהרי זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

משפט לגוים יוציא (ח"א)

פעם אחת נסעו הרב עובדיה יעבץ ואחיו, כדי לגבות חוב מהעריבים שבסביבה. אחיו היה רוכב על החמור, ושניהם עוברים מדרך הרבים העוברת מבין הקברים של הגוים. בעודם שם הזדמן להם גוי סייד אשר התפלל על קבר. עצר אותם ואמר לאח של הרב עובדיה, אתה חייב לרדת מעל החמור!

אחיו של הרב עובדיה היה עקשן מטבעו, וסירב, באומרו, אני רוכב על חמורי ולא עליך.

הסייד התרגז, תפס את השרשרת שבצואר החמור ואחז ביתד.

הרב עובדיה הזהיר את הסייד, מפני סכנת בעיטה מהחמור, וביקש ממנו שיניח השרשרת מייד. אך הסייד לא שם לב לדברי הרב כלל.

אח של הרב דגדג את החמור, ואז יצאה בעיטה נוראה מרגל החמור לחזהו של הסייד שנזרק אחורה ונפל בין אבני הקברים. אז אמר אחי הרב ז'באבוד רשעים רנה!

הרב לא היה מרוצה מהמקרה, ובכל זאת המשיכו את המסע שלהם והביאו את מבוקשם.

כאשר הגיעו בחזרה לביתם לעיר צעדה, והנה שני שוטרים מחכים להם, לקחתם אל השופט לדין.

הרב עובדיה שהכיר את אחיו טוב, ידע כי אם אחיו ישיב אל השופט על הטענות נגדו, עלול הדבר לגרום לנו לנזק, שכן אחיו לא בקי בטענות המשפטיות כמוהו, וגם אין לו סבלנות כלפי הגוים כלל. לכן

אמר לאחיו, אתה לא עונה לשום טענה, אני אשיב להם על הכל! אחיו הסכים. *המשך בשבוע הבא איה בל'.*

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,

דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,

יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

פּוֹתֵחִים
שָׁנָה...
(בַּעֲהֵי"ת
בִּשְׁבוּעַת הַבָּא
נַעֲלָה עוֹד
תַּמוּנוֹת
רַבּוֹת)

פּוֹתֵחִים שָׁנָה עִם מִשְׁהוֹ טַעֲמִים
מִנְהַל הַתִּי"ת מַחֲלֵק לְכָל הַתַּלְמִידִים

טַרַם הַתַּחֲלִיפָה שְׁנַת הַיְלִימוּדִים
וְהִנֵּה זֶה פֶּתַח מֵאֲחָד
הַתַּלְמִידִים, הַמַּחֲמֵט אֶת הַלֵּא
מִנְחָה אֶלֶף י"ט וְאֶלֶף י"ט
א' (כֹּהֵן. כִּיתָה א') הַצִּדִּיק כֹּף
הַחֹלֶפֶת מֵאֶל הַחֹלֶפֶת פֶּרֶאשִׁית.
הִיתָה לוֹ סִימְנִיה וְהוּא הַחֲלִיט
שְׁהוּא רֹצֶה לִסְיֵם אֶת כֹּף
הַחֹלֶפֶת (מֵאֶלֶף). הוּא הַתַּחֲלִיפָה
מֵהַתַּחֲלִיפָה וְכֹמֶצֶט כֹּף יוֹם
הַתַּקְדָּם קִצְתָּ. אֶתֹמֶל א'
הַצִּדִּיק סִימָה כִּי אֶת כֹּף הַחֹלֶפֶת
פֶּרֶאשִׁית, הַלֵּא כִי.
כֹּף הַכְּמוֹד לֵא!
אֵל
יְהֵא רֹצֵא שִׁעֲלָה מֵאֲחָד
הַתּוֹרָה וְהִירָאָה אֶלֶף י"ט

עֲשֵׂת תַּפְאֶרֶת תַּמְנֵגָם
לְכָל הָעֹמְלִים בְּפִתּוּחַ וּקִידוּם הַתִּי"ת
בְּפִתּוּחַ שְׁנַת הַיְלִימוּדִים בְּרֹב פֶּאֶר וְהָדָר
רֹאשׁ הָעִיר ר' יִשְׂרָאֵל פֶּרֶזֶשׁ הִי"ו
שְׁמַאז הִיכְרוֹתוֹ עִמְנוּ דּוֹאָג לַעֲזָרָנוּ
וְעִמּוֹ הָעוֹסְקִים בְּמִלְאָכָה
הִ"ה אִיזֹק לֹזִי הִי"ו, הִ"ה דְּנִי מִלְכָּה הִי"ו,
הִ"ה שְׁלֹמִי אֶלְקִיִּים הִי"ו
סִגְן רֹאשׁ הָעִיר ר' בְּרַק עֲבָרִי הִי"ו
שְׁנוֹתָן מִהוֹנּוּ וְאוֹנוּ זִמְנָנוּ, וְעוֹמֵד תַּמִּיד לִימִין
הַתִּי"ת
ר' אֲבִיב עֲדוֹ הִי"ו
עַל זִמְנָנוּ עֲצִיזוֹ עֲצִיזוֹ וּפְרָחִיו וְעֹמְלוֹ הָרֹב
ר' טַל שִׁיאַחִי הִי"ו וְר' יֹאִיר עֲדָנִי הִי"ו
עַל מִלְאָכְתָּם הַמַּקְצוּעִית הָרַבָּה
ר' אִיתֶמֶר דַּחְבֵּשׁ הִי"ו
עַל כַּחַ וּבִקְיָאוֹתוֹ וְסִיּוּעוֹ הָרֹב
הַבְּחֹרִים הַנְּעִימִים אֶלִיסָף דַּחְבֵּשׁ, הָרֹאֵל
נַהֲרִי, שְׁלֹם אֲבִרָהּ וְיוֹסֵף שְׁלֹם דְּמִרִי,
מִלְאָכִי דוֹרַחִי, דּוֹד וּמִשָּׁה שִׁיאַחִי הִי"ו
עַל מִסִּירוֹתָם וְעִזְרָתָם הָרַבָּה
גִּב' ד' נַהֲרִי תַחִי וְגִב' ו' כֹּהֵן וּבְנוֹתֶיהָ יַחֲ
עַל נִיקִיּוֹן וְצַחְצוּחַ הַמּוֹסְדוֹת
וְאַחֲרוֹנִים חֲבִיבִים נוֹזֵת בֵּיתִי וְיִלְדֵינוּ הִי"ו
אֲשֶׁר כָּל הַשָּׁנָה חֲבִים אֲנוּ לָהֶם תּוֹדוֹת מִיָּדִי
יוֹם בִּיזְמוֹ
יֹאֲרִיךְ ה' יְמֵי כֹלָם בְּטוֹב, וּשְׁנוֹתֵיהֶם
בְּנְעִימִים, וְיִזְכּוּ לְכָל מִדָּה טוֹבָה וּלְשִׁמְחָה
בֵּית הַשְּׂאֻבָּה, אֲכִי"ר
מִנְהַל הַתִּי"ת
הַעֲבָרִי אֶלִיהוּ נַהֲרִי יִצְרָק

לֹזֶשֶׁק

יֹבֵל בֶּן דּוֹד

וְרוֹת בַּת זְכָרִיָּה

לֹזֶשֶׁק

שְׁלֹם בֶּן יַעֲקֹב וּמִרְבָּ

טַלִּיָּה בַת מִנְשָׁה

חכמי תימן

הָרֹב סַאֵלֶם עֲדָנִי זַעֲלָל
הִיָּה כֹהֵן וְהִיָּה מִקּוֹבֵל גְּדוֹל. הִיָּה לוֹ
קֶשֶׁר עִם הַיְשִׁיבוֹת וְהַכּוֹלֵלִים
בְּטַבְרִיָּה, וּמִדִּי פֶעַם וּפֶעַם הוּא הִיָּה
שׁוֹלַח לָהֶם תַּמְכִּיכָה כְּסָפִית. בְּרֶם,
מִרְבּוֹ עֲנוּתוֹתָיו לֹא רָצָה שִׁיכְתּוּבוּ
אֶת שְׁמוֹ, וְהוּא אָמַר לָהֶם: כְּתֹבוּ
עַל שֵׁם סַאֵלֶם מִזְרַע אַהֲרֹן הַכֹּהֵן.
בְּשַׁנַּת תַּרל"ז הוּא קִיבֵל מִיְשִׁיבַת
טַבְרִיָּה מִכְתָּב בְּרַכָּה וְהַעֲרָכָה, וְבוֹ
מִקְנִים לוֹ אַרְבַּע אֲמוֹת בִּישִׁיבָה,
עַל הַמִּכְתָּב חֲתוּמִים אֶחָד-עֶשֶׂר
דִּינָיִים וְרַבָּנִים מִהַיְשִׁיבָה. מִכְתָּב זֶה
שְׁמוֹר עַד הַיּוֹם בְּרִשּׁוֹת בֶּן נַכְדוֹ
(דּוֹר רַבְעִים), הָרֹב שְׁלֹם עֲדָנִי
הַכֹּהֵן, שִׁקִּיבֹלוּ מֵאֲבִיו חַיִּים זַעֲלָל.
הָרֹב וּקְנִין, שֶׁהִיָּה רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה
בְּשַׁנַּת תַּשְׁמ"ה, הִכִּיר אֶת חֲתִימַת
תַּשְׁעָה מִהַדִּינָיִים. סִיַּע רַבּוֹת
לְקַהֲלָתוֹ הֵן בְּעֻצָּת הֵן בְּרִפּוּאוֹת
וּבִיחּוֹד רִפּוּאֵת הַנֶּפֶשׁ.

התודה...

הברכה...

לְאִישׁ הַיֶּקֶר בַּמַּעֲלָה, אֲשֶׁר הֵנּוּ
מִתְמַכִּי הַתִּי"ת מִיָּמִים יְמִימָה,
וּקוֹפֵץ לְהוֹסִיף גְּדֻבָּה לְחַיּוֹת
רַעֲשׂוֹנָה כְּנַחֲשׁוֹן בְּסוּף יָמָא,
וְאֶף מַחְזָקֵנוּ בְּמִלּוּחֵינוּ אֲשֶׁר כּוֹלֵן
הֵן תְּנוּדָה וּבְרַכָּה
הִ"ה אֲזָרוֹן חַיִּים הִי"ו
יְהֵא רַעֲוֹא שִׁתְּמַלֵּאן כָּל
מִשְׁאָלוֹת לְבֹ לְטוֹבָה, וִירָאָה
בְּרַכָּה בַּעֲמָלוֹ, וְאֲנֹשֶׁר וְעוֹשֶׁר
וְכַבּוֹד יִהְיוּ מִנֵּת חֶלְקוֹ, וְכָל צִצְאָצִיו
יְהִיו כְּמוֹתָיו, תַּלְמִידֵי חֲכָמִים
גְּדוֹלִים, יִרְאִים וּשְׁלָמִים כְּאֶבְרוֹתָיו
אֲבָרָהֶם יַעֲזֹק וַיַּעֲקֹב הַקְּדוֹשִׁים
וְהַטְהוֹרִים, אֲכִי"ר

הַעֲרוֹת. הָאֲרוֹת וְתַשְׁבוּת לַחֲדוֹת
נִיתָן לְשִׁלּוּחַ לַפֶּסֶק: 03-9130009
אוּ בְּמִיָּל:
Nahari@enativ.com